

Om genkendelsens glæde ...

Hvis vi ønsker at bevæge os et nyt sted hen, er det vigtigt at vide, hvor vi er nu.

Du kan få en kort introduktion til vikingemiljøet i Vorby [her](#).

Læs denne lille historie om Harald Hugtands* lidt fastlåste situation. Måske vil du kunne genkende nogle af hans genvordigheder fra dit eget liv.

Marker i højre side af historien, hvis du selv har oplevet noget tilsvarende. Det er først, når livets små besværligheder bliver os bevidst, og vi er ærlige over for os selv, at vi konstruktivt kan begynde at gøre noget ved dem.

** Haralds Hugtands historie er bygget over en typisk medarbejder og tager udgangspunkt i en enkelt persons oplevelser.*

NOGLE TANKER OM TANKER ...

Harald Hugtand, den store overdragehovedskærer, var en af værftets dygtigste specialister. Dygtig til at skære ansigter såvel som hele drager. Han var sædvanligvis en glad mand med et lyst sind, med masser af arbejdsglæde og energi - og med et smil og et venligt ord til alle. Men i den senere tid havde han mest af alt følt sig som en skrælling*.

Han havde hovedpine, hjertebanken og mavesmerter. Han led af appetitløshed, havde svært ved at koncentrere sig og var blevet glemsom. Han havde mistet sit gode humør og var trist og irriteret. Han var altid træt, men lå alligevel søvnløs om natten.

** En slap, veg og modløs person - noget af det værste, man kunne være i vikingetiden.*

Noget måtte gøres, så han meldte sig syg, og efter gode råd og mange opfordringer fra gode venner gik han ned på Algade i Vorby for at konsultere den rare doktor Rasmus Rask, Skibsværftets dygtige læge."

Doktor Rask undersøgte ham grundigt, men kunne ikke finde noget galt. "Træk vejret dybt.... Og sig Ah!", sagde doktor Rask til Harald Hugtand, mens han lyttede til ham med sit stetoskop udkåret af fineste spiralsnoet narhvaltand.

En uskøn, pibende lyd var alt, hvad der kom ud af Hugtand.

“For mig lyder det altså mest, som om du siger Æv!”, sagde doktor Rask eftertænksomt. Jeg tror, det har noget med dine tanker at gøre, og det ved jeg ikke så meget om. Jeg kan give dig nogle tørrede lykkesvampe, der kan få dig til at gå lidt bersærk, men det hjælper ikke i længden.

Men for en sikkerheds skyld får du her noget af mit hvide mirakelpulver, der naturligvis smager afskyeligt, men kan hjælpe - hvis man tror på det.”

“Jeg vil imidlertid foreslå, at du kontakter Gordius, han ved meget om tanker.”

Harald Hugtand måtte bide i det sure æble og finde vismanden Gordius. Han kendte ham allerede og havde stor respekt for hans visdom. Dog syntes han, han var langsommelig og omstændelig og aldrig kunne gå lige til sagen. Det, Harald Hugtand ønskede, var et quick fix, der bare kunne løse hans problemer.

Han fandt Gordius og hans skildpadde Skjold, der denne dag havde slået sig ned bag torvet i Vorby. Skjold var nok en af vikingetidens mest vidende skildpadder, fordi den ofte måtte høre på Gordius lange belærende enetaler.

Han forklarede sit ærinde til Gordius, der kikkede på ham i lang tid og sagde: “Jeg tror, du lider af “tanke syge” eller “særlige tanker ryster en sund sjæl” (det forkortede de senere til “stress” for nemheds skyld, og ordet blev hurtigt et modeord, alle gerne ville lide af). Det var lidt smart at have den udviklede diagnose).

Gordius så ham nu dybt i øjnene og tilføjede: “Du er en meget speciel person”. Harald Hugtand nikkede eftertænksomt og måtte give ham ret. Gordius fortsatte: “Hvordan dit liv er, og hvordan du har det i dag, er summen af alt det, du har oplevet og gjort indtil nu. Hvis du vil fortælle mig din historie, vil jeg skrive den ned. Så kan dine kolleger, der også er helt specielle, måske genkende noget af sig selv, når de læser din historie”.

Harald Hugtand indvilligede, og Gordius begyndte at skrive, hvad der blev fortalt.

“Jeg er født i De Andres By, som er en søvrig forstad til Vorby på den anden side af fjorden. Den familie, jeg er opvokset i, er en ganske almindelig vikingefamilie uden de store statussymboler og uden de store fantastiske oplevelser.

Min mor havde stor indflydelse på mig under min opvækst. Hun ville have, at facaden var i orden, og alle skulle tro, vi var de fine i kvarteret. Hun brugte meget tid på at vise de andre, at vi var de fine. Hele vores hytte var fuld af langhårede tæpper af skind, og alle hårene stod altid i snorlige rækker og lige op – gud nåde og trøste den som kom til at gå hen over dem.

Vi havde ikke specielt mange midler i familien. Men vi havde en onkel, som havde mange fine ting. Derfor har jeg i hele min opvækst altid fået at vide, at det at have mange statussymboler var vigtigt.

Det var også et hjem uden særlig megen støtte og opbakning.

Min far havde en regel: Hvis du skal blive til noget, skal du knokle for det.

Jeg klarede mig rimeligt i vikingeskolen. Alligevel fik jeg at vide, at jeg aldrig ville blive til noget. “Du er en doven knægt”.

Min tid gik med boldspil og med at spille musik. Det kan man jo ikke leve af, sagde min mor. Selvværd var ikke det, der var mest af.

Jeg har altid været utilfreds med mit udseende. Jeg ser alt for bister ud med min hugtand. Det ville være godt, hvis jeg skulle ud og hæрге og plyndre, men det har aldrig været noget for mig. Som barn prøvede jeg at file tanden med en pimpsten, men det hjalp ikke. Det gjorde bare meget ondt.

Jeg blev ansat i vikingelaugets hovedkontor som elev. Jeg mødte hver morgen med alle de tunge laugsmænd, ulasteligt klædte og velfriserede. Det sagde mig bare intet. Så en dag havde jeg fået nok og sagde op.

Min mor og jeg fandt derefter et kompromis, for en rigtig uddannelse skulle jeg have, så jeg gik i lære som skiltemaler.

Et nyt erhverv, der var knapt så hårdt som at hugge runer på store sten. På samme tidspunkt mødte jeg min kommende viv. Vi blev trolovede og flyttede sammen i en lille hytte i udkanten af Deresby. Det var en befrielse at flytte hjemmefra.

Jeg havde store drømme og forventninger til fremtiden. I de tre år, som uddannelsen varede, nåede vi at købe en flot ny trækvogn, flytte til en større hytte, blive smedet sammen, få to børn og en enorm gældspost. Mine drømme var slet ikke opfyldt.

Humøret var lavt, og på et tidspunkt deltog vi i en fest, hvor jeg mødte en ældre klog viking, som efter at have iagttaget mig en time spurgte: "Nyder du slet ikke festen, her er jo mjød og mad i rigelige mængder"?

Overrasket over at han stillede mig det spørgsmål, sagde jeg: "Hvis min viv forstod mig bedre, hvis ikke min datter græd om natten, hvis vejret var bedre i Deresby, hvis vikingeskatten var lavere, så ville jeg være en glad mand".

Til det sagde han. "Du har fuldstændig misforstået det hele.

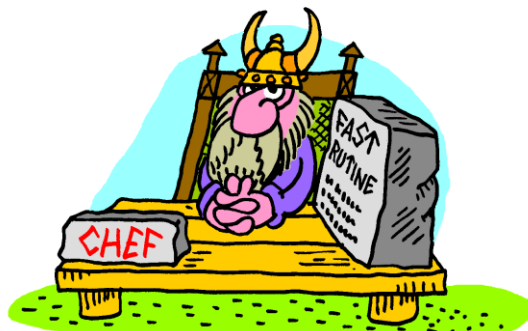
Hvis tingene i dit liv skal ændres, så er du nødt til at ændre dig selv". "Hvad vil du foreslå, at jeg gør?", spurgte jeg ham. "Du er nødt til at få noget mere viden om, hvordan man skaber et godt liv. Læs nogle skrifter, deltag på nogle vikingesamlinger, søg inspiration hos dem, der har et godt liv, så skal det nok lykkes".

Da jeg ikke syntes, jeg kendte nogen, der havde et fantastisk liv, gik jeg til skrifthandler for at se, om der var nogle skriftruller, der kunne inspirere. På hylden var der to skriftruller, som sprang i øjnene. Den ene hed "Tænk dig rig", den anden "Lev livet uden bekymringer". Det var lige det, jeg havde brug for. Et liv uden bekymringer og med masser af statussymboler.

Jeg tyggede begge skriftruller igennem flere gange og fik den idé, at jeg skulle arbejde for mig selv. Med andre ord – være min egen herre.

Da min uddannelse var afsluttet, skete der noget af det mest ydmygende, jeg har oplevet. Jeg stod hos vikingehøvdingen i Deresby sammen med min viv og mine to børn med en lang kø af vikinger bag mig. Der fik vi at vide, at vi ikke kunne få mere kredit. Nu kunne det simpelthen ikke blive værre.

Samme dag jeg blev udlært som skiltemaler, sagde jeg min stilling op. Nu ville jeg være min

egen herre. Folk, og ikke mindst min mor, rystede på hovedet og var dybt bekymrede. For det var først nu, jeg kunne skaffe statussymboler med et godt fast job.

Men jeg ville det anderledes. Jeg startede min egen forretning som skiltemaler, og efter 6 måneder gik jeg konkurs.

Min mors eneste kommentar var: "Hvad sagde jeg"?

Jeg prøvede igen. Næste forretning jeg startede, var som træskærer i Vorby. Denne gang var jeg endnu mere grundig i forberedelserne. Efter et år begyndte det at gå godt, vi fik flere og flere kunder, flere medhjælpere og statussymboler. Jeg arbejdede 80 timer om ugen, havde sjældent fri og var fuldstændig fortabt i jobbet.

En af mine medvikinger spurgte mig en dag, hvad meningen var med at jeg arbejdede så meget. Det gjorde han ikke selv. Han ville desværre nok aldrig forstå, hvor vigtigt det var at arbejde hårdt, få succes og anerkendelse. Når jeg blev spurgt, om jeg ikke brugte for lidt tid på min familie, svarede jeg altid, at de havde det godt sammen og ikke manglede noget. Når min samvittighed blev for sort, tog vi en tur i skoven.

Jeg fik mere og mere succes og anerkendelse fra de andre vikinger og ikke mindst fra min mor, hvilket betød rigtig meget for mig.

En dag kom min datter og spurgte: "Far, jeg skal deltage i det store midsommershow. Kommer du og ser mig?" Jeg svarede naturligvis ja og kunne se glæden i hendes øjne. Men også tvivlen, for jeg havde aldrig deltaget i tidligere arrangementer. Der var altid kommet noget i vejen.

Dagen oprandt, og vi satte os ind midt blandt tilskuerne og ventede spændt. Da min datter kom på scenen, stod hun og spejdede ud for at se, om hun kunne se os. Hun fik øjenkontakt med sin mor – smilede og vinkede, og så til sin overraskelse mig ved siden af. Hun lyste op i et endnu større smil. Hun så lykkelig ud og rendte rundt på scenen, som om hun var gået bersærk. For nu skulle hun vise mig, hvad hun kunne. Jeg var glad over at have deltaget, men havde også dårlig samvittighed over ikke at have været der før. Tankerne om, hvad jeg var gået glip af, smertede mig.

En sensommerdag begyndte min viv at få det lidt mærkeligt.

Hun var bekymret og kunne mærke, at der var noget galt, så hun gik til Doktor Rask. Det viste sig, at det var en slem sygdom, og hun skulle igennem en stor operation og behandling med meget stærke urter. Efterfølgende fik vi den chokerende meddelelse, at hun måske ikke havde lang tid tilbage at leve i. Rådet var: "Tag ud og rejs, brug nogle guldmønter. Forkæl jeres børn og få det bedste ud af det sammen."

Følelser af både vrede og angst fyldte os.

Heldigvis blev min viv rask, så jeg kunne hellige mig mit krævende arbejde på Vorby Vikingskibsværft.

Jeg udskærer dragehoveder, som er det vigtigste på et vikingskib. Det er det, man ser først, når skibet kommer sejlen. Det er meget kompliceret at udskære. Da den mindste fejl tydeligt ses, er det vigtigt, at alting udføres perfekt. Kritikken fra mine medvikinger vil være hård, hvis ikke alt er i orden.

Derfor er jeg naturligvis altid bange for at lave fejl, for skal et dragehoved skæres om, tager det meget lang tid.

En af de hovedskærere, jeg har uddannet, viser sig at være meget dygtig. Det er jeg stolt af, men samtidig lidt bange for, at han en dag kan gøre jobbet bedre end mig og blive overhovedskærer mester.

Det vil ikke være godt for mit omdømme.

Da mit job er meget vigtigt, må jeg hele tiden følge med i al den nye viden, der kommer om vikingskibe. Jeg er betydningsfuld og må hele tiden holde øje med alt, for at der ikke sker fejl.

Det er bare så irriterende, at jeg ofte har så ondt i hovedet, at det er nødvendigt at spise disse afskyelige hovedsvampe. Men man må jo ikke spise så mange hovedsvampe hver dag, så når jeg kommer hjem om aftenen, virker de ikke mere. Når børnene larmer, og min viv er utilfreds efter sin travle dag, så eksploderer jeg ofte og siger og gør ting, jeg fortryder bagefter. Det får min viv til at græde, og så har jeg det endnu værre.

Det bekymrer mig også, hvordan det skal gå mine børn. Det er irriterende, at de ikke lytter til, hvad jeg siger."

Gordius sukkede tungt og så ned på skildpadden Skjold. "Sådan en historie har jeg hørt nogle gange før". Skjold nikkede eftertænksomt og tænkte, at der stadig ikke var meget nyt under solen.

Gordius fortsatte.

"Et godt liv er ikke bedre end den følelse, du har indeni. Din fortid kan du ikke ændre på – det er for sent. Men din fremtid kan du selv være med til at bestemme, for den er her jo ikke endnu. Hvis du vil påvirke fremtiden, sker det altid i nutiden. Bestem derfor, hvad du ønsker og begynd at gøre de ting, der kan få det til at ske. Det, jeg kan foreslå dig, er at komme tilbage en dag meget snart, hvor vi kan tale om, hvad du virkelig ønsker dig i livet.

Hvem vil du gerne være som viking, hvad vil du gerne eje, og hvad vil du gerne i fremtiden? Til det har du brug for en ny plan. Den gamle har jo åbenlyst ikke virket tilfredsstillende, og måske var det ikke engang din egen plan, men dine forældres eller andres ønsker, som du har prøvet at leve op til. Det må du lave om på nu. Det kræver stor fordybelse og omtanke, og det kræver tålmodighed, men da du jo stadig har mange år tilbage, er det absolut indsatsen værd."

Harald Hugtand lyttede eftertænksomt. Hans største ønske var at få sin arbejdsglæde tilbage, og han var parat til at gøre næsten hvad som helst, for at det kunne ske.